

M HET WACHTVUUR

We zullen deze keer heel praktisch moeten zijn. Iemand schreef me na het vorige stukje ongeveer: ja, je kunt dat nu wel mooi neerschrijven (ze zei het wel wat vriendelijker, hoor), maar wat moeten wij met de praktijk aan? Wij b.v. zitten 's avonds bij elkaar met een kring van pleegzusters, je maakt wat gekheid en bekletst de afwezigen zo'n beetje. Een wat verlegen nieuweling heeft het bij ons vaak erg moeilijk, en we doen zo weinig om haar tegemoet te komen. En toch is in ieder van ons de wens naar iets anders....

— Ja, het is wel moeilijk waar dan 't begin te maken, vooral als je zowat de jongste bent. Je bent natuurlijk bang, dat ze 't „gek“ zullen vinden, als je erover begint. Maar toch zijn we 't er allen over eens, dat 't zó niet mag blijven. Ik wil proberen hier raad te geven, en ik vraag meteen alle Wachtvuur-vriendinnen er eens over na te denken; als iemand nog 'n andere mogelijkheid weet, of dit dappere pleegzusterje haar meelevens wil betuigen, zullen we zo'n brief graag doorsturen. — Kijk eens, van twee dingen moet je doordrongen zijn, vóór je begint: ten eerste, niet verlegen zijn — niet denken: daar ga ik nu straks m'n stem verheffen, nee, helemaal je er op instellen dat je het doet voor jullie allemaal samen. Ten tweede, en dat is nog belangrijker: weet, dat je niet alleen staat, maar dat het Gods wil is als je te velde trekt tegen die slaphed en dat laf gepraat, en dat Hij het je zal doen gelukken, als je Hem er ernstig om vraagt. — Dan zou ik beginnen met eens met sommige meisjes apart te praten over jullie omgang met elkaar, en daarna is waarschijnlijk het ogenblik gekomen om er eens openlijk over te spreken.

Daar moet bij jullie een fijn, opgewekt gemeenschapsleven komen, zodat nieuwelingen het als een voorrecht voelen, daarin opgenomen te worden! Dat kan zijn een werkgemeenschap, en een spelgemeenschap; het prettigst is beide in gezonde afwisseling! Onder het eerste versta ik zowel handenarbeid (raffia, pitriet, lichte houtbewerking, boerenbontjes, lakwerk, haken, en wat er al meer aan genoegelijks te bedenken valt), als meer geestelijk opbouwende bezigheid. De eenvoudigste vorm van het laatste is wel voorlezen. Wat zijn er een boeken waar je het meest van geniet als ze hardop gelezen worden! Ik denk b.v. aan de verhalen van Selma Lagerlöf, van Aart van der Leeuw. Wie om titels verlegen zit, kan ik er zó een massa toesturen. — Heel gezellig en spannend kan het ook zijn om eens een reciteerwedstrijd te houden (alleen: pas op voor oude paradepaardjes!). Blijken de liefhebberijen verdeeld te zijn, of juist allemaal op één ding gericht te zijn, dan kunnen er misschien handwerk-, lees- en (of) declamatieclubjes opgericht worden.

Iets, waar ieder wat aan heeft, is een debat-club. Eén houdt 'n inleiding over een boek, een sociaal of religieus onderwerp, of over de één of andere kunstuiting; na afloop praat je er samen over. Laat de toon steeds eerlijk, en tegelijk goed en hartelijk zijn, zodat ieder, zonder uitzondering, zich vrij durft uiten.

Verder „spel“, waarmee ik bedoel alles wat tot ontspanning behoort, wat is daar samen een heerlijk bij te beleven! Stukjes opvoeren, zingen, bij piano, of, nog wel zo aardig, bij mandoline of gitaar, twee-stemmig of in canons! Dan spring je op, stoelen aan de kant, en er begint een volksdansje. Wat kan dat een prettige uiting zijn van de kameraadschap! Je staat allen in een kring, hand in hand, in afwachting: daar klinken de eerste tonen, en het ritmisch bewegen begint, alles beheerst door het blijde melodietje! Nogmaals: wie titels of aanwijzingen wil, kan ze graag krijgen.

Zie je nu hoe jammer het is van al die avonden die maar zo'n beetje verkletst zijn? Laten we toch allemaal aan 't werk gaan, ieder in onze eigen omgeving, en laten we niet rusten vóór we een fijne, mooie kring hebben, waarin allen zich gedragen voelen door de gemeenschap, en niet één zich eenzaam of ongelukkig voelt. LENIE S.

